

Vanhin
Kyle S. McKay
seitsemänkymmenen
koroamista

Leijonia metsässä

Kun olin kuusivuotias, perheemme lähti patikkaretkelle vuorille. Paluumatkalla isoveljeni Barrie ja minä juoksimme edelle. Olimme innoissamme!

Meistä oli hauskaa nähdä kallioita, kukkia, lintuja ja pieniä eläimiä. Mutta pian tajusimme olevamme yksin, ja polku oli kateissa.

Emme tienneet, kuinka päästä takaisin. Puita oli kaikkialla ympärillämme. Kuvittelin leijonien piileskelevän jokaisen puun takana! Barrie sanoi, että meidän pitäisi huutaa apua. Huusimme pitkän aikaa, mutta kukaan ei kuullut meitä.

Viimein Barrie kääntyi puoleeni ja sanoi: "Minusta meidän pitäisi rukoilla."

Mielestäni se oli hyvä ajatus. Kun hän rukoili, pidin yhtä silmää auki leijonien varalta. Kun olimme rukoilleet, tunsimme tyyneyttä.

Juuri silloin kuulimme puissa kahinaa. Olin varma, että se oli leijona! Mutta ennen kuin minua pelotti liikaa, näin, kuka se oli. Se oli isä! Olimme kiitollisia siitä, että rukoukseemme oli vastattu.

Kun kävelimme takaisin polulle, kerroimme isälle rukouksestamme. Hän pysähtyi ja sanoi: "Meidän pitää rukoilla jälleen ja kiittää taivaallista Isää Hänen avustaan."

Iloisin sydämin me painoimme päämme, ja minä kiitin taivaallista Isää siitä, että Hän oli vastannut rukoukseemme. Tällä kertaa varmistin, että molemmat silmäni olivat kiinni! ●

Haastattelusta Linda Daviesin kanssa.